

Camellia

แม่จริง
ก็เข้ามา! หุญ
อับลาภ
เช่น จะสั่งสอน
เจ้า ปะ
อย่างพวกตัวเอง

丑妃虐渣
不从良
13

冥想石 หมิงเสียงสือ เขียน
เปิดอบน้ำผึ้ง แปล
仲夏一条条 จิ่งเซี่ยอี้เถียวเถียว วาด

บทที่ 431 หลบซ่อน อยู่ในเมืองใหญ่

หนานกงอันเหอต้องการให้เส้นจื่อโยวตายให้ได้ ดังนั้นนางยอมไม่มีวันยอมให้เบาะแสอะไรหลุดรอดสายตาไป

นางส่งกลุ่มคนหลายกลุ่มออกไปสืบข่าวรอบบริเวณสะพานสวรรค์ ในขณะที่เดียวกันนางก็นำรูปวาดเหมือนของเส้นจื่อโยวไปสืบหาตำแหน่งของเส้นจื่อโยวรอบบริเวณนั้นเช่นเดียวกัน

รูปโฉมของเส้นจื่อโยวแม้จะอยู่ในแผ่นดินเทพอสูรก็ถือเป็นโฉมงามสะคราญที่โดดเด่น

หนานกงอันเหอมีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อว่าหากมีคนเคยพบเส้นจื่อโยวจริง พวกเขาจะต้องไม่ลืมคนผู้นี้โดยง่ายเป็นแน่ อย่างไรก็ตามก็必须有ภาพความทรงจำของนาง

แต่สุดท้ายเมื่อกลุ่มคนที่นางส่งออกไปกลับมา พวกเขาต่างโคลงศีรษะกล่าวว่าไม่เคยพบคนผู้นี้

“เส้นจื่อโยวตายอยู่ในช่องทางสวรรค์แล้วจริงหรือ”

หนานกงอันเหอรำพันกับตนเองด้วยสีหน้าเหี้ยม

แน่นอนว่าย่อมเป็นเรื่องดีที่สุดหากเส้นจื่อโยวตายไปโดยไม่หลงเหลือสิ่งใดไว้ แต่สัญชาตญาณได้บอกกับนางว่าเรื่องนี้ไม่มีทางจบง่ายเช่นนี้

สำหรับหนานกงอันเหอ ตั้งแต่หลายร้อยปีที่แล้ว เส้นจื่อโยวก็เหมือนกับแมลงสาบที่ไม่ว่าจะฆ่าอย่างไรก็ไม่วันตาย ยังคงปรากฏตัวไต่เปลือกตาของนางอยู่เป็นนิจ จะจับก็จับไม่โดน จะตีก็ตีไม่ตาย

ไม่ว่าอย่างไรนางก็ต้องกำจัดหนามแหลมนี้ให้ได้!

หนานกงอันเหอวางแผนการมากมาย แต่นางยอมคาดไม่ถึงว่าเส้นจื่อโยวจะใช้วิธีการ ‘พิเศษ’ เข้าสู่สระน้ำสวรรค์

เส้นจื่อโยวที่ทั้งร่างไหม้เกรียม แม้แต่ใบหน้าก็ดูไม่ชัดเจน แล้วจะมีคนกล่าวว่าเคยเห็นนางได้อย่างไร

หนานกงอันเหอจึงทำได้เพียงกลัดกลุ้มต่อไป

ไม่ว่าอย่างไรในระยะเวลาอันสั้นนี้ หนานกงอันเหอก็
อย่าได้คิดว่าจะหาตำแหน่งของเส้นจื่อโยวพบ

อีกทางด้านหนึ่ง หลังจากเส้นจื่อโยวไปจากสระน้ำ
สวรรค์และกลับไปยังถ้ำที่พำนักเดิมของตน นางก็เลือกสิ่งที
น่าจะเป็นประโยชน์ยึดเก็บเข้าไปในแหวนเก็บสมบัติ

ในฐานะดินแดนชั้นสูง อันตรายที่หลบซ่อนอยู่ในแผ่นดิน
เทพอสูรย่อมมีมากกว่าแผ่นดินเสวียนอู่มาก หากไม่มีสิ่งของ
คุ้มกาย เส้นจื่อโยวย่อมไม่กล้าเดินเตร็ดเตร่ไปมาในแผ่นดิน
เทพอสูร

หลังจัดการเรื่องเหล่านี้เรียบร้อย เส้นจื่อโยวก็ออกจาก
ถ้ำที่พำนักของตน แปะผืนกกกลับลงไปอีกครั้ง

เมื่อมองเห็นคลื่นน้ำที่สาดกระทบและขุนเขาอันงดงาม
ดูจสรวงสวรรค์นอกถ้ำที่พำนัก เส้นจื่อโยวก็ทอดถอนใจแผ่วเบา

“น่าเสียดายที่คงไม่อาจกลับมาได้ในระยะเวลาอันสั้นนี้”

เส้นจื่อโยวคลี่ยิ้ม แวตาดฉายประกายคิดคำนึง

หลังจากได้ฟื้นฟูความทรงจำยามที่อยู่ในแผ่นดิน เทพอสูร เส้นจื่อโยวก็รู้สึกคุ้นเคยกับสิ่งแวดล้อมเหล่านี้เป็นอย่างมาก

เพราะถึงอย่างไรนี่ก็เป็นสถานที่ที่นางใช้ชีวิตอยู่หลายร้อยปี

ทว่าครานี้นางต้องจากไปอีกแล้ว

นางต้องไปตามหาโม้จื่อเซวี่ยน ในขณะที่เดียวกันก็ต้องหาวิธีช่วยชีวิตอสูรมายาตัวน้อย

ในเวลานี้อสูรมายาตัวน้อยยังคงหลับสนิทอยู่ในถุ่เก็บสัตว์เลี้ยงอสูร เส้นจื่อโยวใช้ยาวิเศษฝืนรังชีวิตของมันไว้

อสูรมายาตัวน้อยได้รับบาดเจ็บสาหัสมาก ยาวิเศษทั่วไปไม่สามารถรักษามันได้

เรื่องนี้ทำให้เส้นจื่อโยวยิ่งทวีความโกรธแค้นในตัวตนนางงออันเหอ

ความแค้นที่คิดคร่าเอาชีวิต ความแค้นที่สังหารสัตว์เลี้ยง
ของนาง ระหว่างนางและหนานกงอันเหอถูกกำหนดไว้ว่าไม่อาจ
อยู่ร่วมโลกกันได้!

เส้นจื่อโยวเก็บอารมณ์ที่พลุ่งพล่านของตน นางนำ
ยันต์เปลี่ยนโฉมแผ่นหนึ่งมาแปะไปที่ร่างของตน ก่อร่างหน้า
เดินไปยังเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุด

นางคาดการณ์ไว้แล้วว่าหนานกงอันเหอจะต้องออก
ค้นหานางไปทั่ว ดังนั้นก่อนที่นางจะฟื้นฟูพลังจนถึงช่วงที่
ตนเองมีความสามารถสูงสุด นางจะไม่เผชิญหน้ากับตระกูล
หนานกงโดยตรง

สำหรับเรื่องที่หนานกงอันเหอส่งคนมาตามหานาง...

เหอะๆ ก็ปล่อยให้นางตามหาต่อไป หากนางตามหาพบ
ก็ถือว่านางเก่งกาจ

ยามเที่ยง เมืองไปแล้ว

เมืองในแผ่นดินเทพอสูรมีการแบ่งระดับเมือง เช่นเดียวกัน เมื่อเทียบกับทั้งแผ่นดินเสวียนอยู่แล้ว เมืองไปแล้ว จึงถือเป็นเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่ง

แต่เพราะสถานที่ตั้งอยู่ใกล้สระน้ำสวรรค์ ถือเป็น ตำแหน่งภูมิศาสตร์พิเศษ ทุกปีจึงมีกลุ่มอำนาจจำนวนมาก เดินทางมาที่เมืองเล็กๆ แห่งนี้ ทำให้เศรษฐกิจของเมืองนี้คึกคัก มีการเจริญเติบโตเป็นอย่างมาก

ทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองไปแล้วมีหอบะประกาศ รับจ้างปฏิบัติภารกิจ กำแพงด้านในเต็มไปด้วยภารกิจหลายระดับ บนกำแพงสีขาวคือภารกิจที่มีระดับความยากน้อยที่สุด บนกำแพงสีม่วงเป็นภารกิจที่มีระดับความยากมากที่สุด ระหว่างสีขาวถึงสีม่วงยังมีสีเหลือง สีส้ม สีเขียว สีคราม และ สีฟ้า โดยที่ระดับความยากจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ในเวลานี้ที่กำลังกำแพงสีขาวเต็มไปด้วยกลุ่มคนที่รุ่มล่อม มากมาย ในขณะที่กำแพงถัดไปเริ่มมีจำนวนคนน้อยลงเรื่อยๆ เมื่อถึงกำแพงสีคราม จำนวนคนจึงเหลือเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

มีคนสวมเสื้อคลุมกันลมสีเทาอ่อนคนหนึ่งเดินเข้าไปใน
หอประกาศรับจ้างปฏิบัติการกิจ

คราแรกคนผู้นี้ยังไม่เป็นที่สนใจสักเท่าไร เพราะตั้งแต่
การแต่งกายจนถึงกลิ่นอายบนร่างของคนผู้นี้ล้วนดูสามัญ
ธรรมดา ทำให้ไม่มีผู้ใดสนใจชายตามองนาง

กระทั่งนางเดินไปถึงกำแพงสี่คราม

“นี่! ถอยหน่อย เจ้าบังช้าแล้ว!”

น้ำเสียงไฟเพราะดั่งขึ้น สาวน้อยในอาภรณ์สีชมพูผลักคน
ผู้นี้ออกไปอย่างแรงจนทำให้นางกระเด็น จากนั้นบรรดาลูกน้อง
ที่ติดตามนางอยู่เบื้องหลังก็รีบกรูเข้าไปดันให้คนผู้นี้ถูกเบียดไป
อยู่ด้านข้าง

“ในฐานะคุณหนูตระกูลเกาที่เชี่ยวชาญด้านการปรุงยา
มารยาทของเจ้ามีเพียงเท่านี้เองหรือ ข้ารู้สึกกังวลเรื่องเส้นทาง
ในกาลข้างหน้าแทนตระกูลเกาของพวกเจ้าจริง ๆ”

น้ำเสียงใสไฟเพราะดั่งขึ้นจากด้านในชุดคลุมกันลม ทำให้
ผู้นั้นอดตื่นตัวขึ้นไม่ได้

เดิมที่ยังไม่มีผู้ใดให้ความสนใจบริเวณนี้ แต่ทันใดนั้น พวกเขาก็ต่างพากันมองมาที่นาง

ครั้นเกาหลิงหลันพบว่ามีคนจำนวนมากมองมาทางนี้ก็ รู้สึกเสียหน้า แต่นางก็ยังคิดหาโอกาสกู้ชื่อเสียงกลับคืน

นางถลิ่งตามองอีกฝ่าย “ในเมื่อเจ้ารู้สถานะของข้า เช่นนั้นก็ยิ่งควรหลีกทาง!”

“ขอภัยด้วย ข้ารู้สึกว่ตำแหน่งด้านหน้ากำแพงสี่ศราม นี้ไม่เลว ดังนั้นจึงไม่คิดหลีกทาง หรือต้องการจะกล่าวว่าคุณหนูเกาอ้วนจนกระทั่งจำเป็นต้องใช้พื้นที่กว้างขวางในการ เบียดตัวเข้ามา”

สิ่งที่นางถือสามากที่สุดคืออะไร แนนอนว่าเป็นการที่ ผู้อื่นกล่าวว่ นางอ้วน!

ที่สำคัญ เดิมทีรูปร่างของเกาหลิงหลันก็เป็นประเภท มีน้ำมีนวล การพูดเช่นนี้จึงเป็นการแทงเข้าที่จุดสำคัญของนาง อย่างชัดเจน!

“เป็นแค่เซียนพเนจรชั้นต่ำที่มาเดินเล่นในโลกของเทพเซียนคนหนึ่ง แต่เจ้ากลับบังอาจดูหมิ่นข้าเช่นนี้ เจ้ารันทายที่ตายแล้ว!”

ทันทีที่เกาหลิงหลันกล่าวเช่นนั้น บรรดาผู้ติดตามที่อยู่เบื้องหลังก็หิบบอาวุธเทพเซียนของตนออกมาทันที

ผู้ที่สวมชุดคลุมกันลมยื่นมือเรียวดุจหยกออกมา นางยกมือทัดปอยผมก่อนหิบบ้ายแผ่นหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ “หากคุณหนูเกาอยากนำป้ายแผ่นนี้กลับไปก็จงเข้ามาเอาเสีย ข้าจะอยู่เล่นเป็นเพื่อนท่านเอง”

นัยน์ตาของเกาหลิงหลันหดแคบเลยพลัน นางรีบค้นร่างของตนเอง

ป้ายยี่นยันตัวของนางหายไปแล้วจริงๆ!

แผ่นป้ายนี้เป็นแผ่นป้ายที่นางใช้เข้าออกตระกูล หากไม่มีแผ่นป้ายนี้ การกลับบ้านก็จะกลายเป็นปัญหา!

“เจ้า เจ้าเอาไปตั้งแต่เมื่อไหร่!”

เกาหลิงหลันถามด้วยเสียงเช่นเขี้ยว

“แน่นอนว่าต้องเป็นในขณะที่เจ้าผลึกข้า มิเช่นนั้นข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าเจ้าเป็นคุณหนูของตระกูลเกา เจ้าคิดว่าใบหน้านี้ของเจ้าจดจำง่ายนักหรือ”

วากาของคนที่นี้สร้างความตกตะลึงและขุ่นเคืองได้มากจริงๆ ทุกประโยคล้วนแทงไปที่ต่อมระเบิดของเกาหลังหลัง

เพลิงโทสะของนางลูกโซนพริบขึ้นโดยพลัน!

“พวกเจ้ายังมีวีรกรรมอะไรอยู่ ยังไม่ได้ไปแย่งป้ายกลับคืนมาให้ข้า”

เกาหลังหลังคำรามใส่ผู้ติดตามที่อยู่เบื้องหลัง

กลุ่มผู้ติดตามที่อยู่เบื้องหลังนางพุ่งตัวเข้าจู่โจมทันที!

พลัง! พลัง! พลัง!...

พวกเขาทันเห็นเพียงเท่าที่เตะออกมา แต่มองไม่ชัดว่าสตรีที่อยู่ในชุดคลุมกันลมเตะเท้าออกมาอย่างไร บรรดาผู้ติดตามจึงถูกเตะออกไปเช่นนี้!

เกาหลังหลังนิ่งงันไป

นี่เป็นความสามารถของเซียนพเนจรชั้นต่ำคนหนึ่งจริงหรือ!

ในแผ่นดินเทพอสูร นักบำเพ็ญเพียรชั้นต่ำก็คือเซียนพเนจร ชั้นถัดไปก็คือเซียนพิภพ เหนือเซียนพิภพก็คือเซียนสวรรค์

บรรดาผู้ติดตามของเกาหลิงหลันไม่ได้อยู่ในชั้นสูง แต่พวกเขาอยู่ในชั้นเซียนพิภพระดับหก

ทว่าเซียนพเนจรเล็กๆ ผู้นี้กลับตะเซเซียนพิภพกระเด็น?! นี่เป็นไปได้อย่างไร!

ไม่ ยังมีทางเป็นไปได้ นั่นก็คืออีกฝ่ายอาจปิดบังความสามารถที่แท้จริง

สีหน้าของเกาหลิงหลันเปลี่ยนเป็นประเดี้ยวเขี้ยวประเดี้ยวขาว

“เจ้ารอก่อนเถอะ! หากคนในตระกูลของข้ารู้ว่าเจ้ารังแกข้าเช่นนี้ พวกเขาจะต้องไม่ยอมปล่อยให้เจ้าไปเป็นแน่!”

พูดถึงเงาเขา เงาเขากี่มา¹

เกาหลังหลันเพิ่งกล่าวจบ ก็มีสตรีในชุดผ้าไหมสีม่วง
คนหนึ่งก้าววนวดเข้ามา

“เป็นผู้ใดที่ใจกล้า กล้าทำให้หลันเอิร์ธของพวกเราต้อง
ชุ่นใจ หือ?”

มุมปากของเกาห้วนเยาประดับด้วยรอยยิ้มที่เต็มไปด้วย
ความอบอุ่นอ่อนหวาน แต่ในขณะที่สายตาของนางกวาดมองไป
ยังสตรีที่อยู่ภายใต้ชุดคลุมกันลมก็เปลี่ยนเป็นเย็นสะท้าน

“ท่านพี่! เป็นนาง! เป็นนางที่รังแกข้าเมื่อครู่!”

เกาหลังหลันชี้ไปที่ผู้หญิงคนนั้นพลางตะโกนขึ้นด้วย
น้ำเสียงเกรี้ยวกราด

“อ้อ? ดูเหมือนคุณหนูเกาจะไม่มีความสามารถอื่นใด แต่
เรื่องสร้างความเดือดร้อนจะเก่งกาจไม่เลว ทั้งที่เมื่อครู่เป็นท่าน
ที่ไม่ปฏิบัติตามกฎมาก่อนมาหลัง นอกจากจะผลักเข้าไป

¹ พูดถึงเงาเขา เงาเขากี่มา เป็นสำนวนจากเรื่องสามก๊ก มีความหมายว่า เมื่อเรา
พูดถึงใครอยู่ คนคนนั้นก็บังเอิญปรากฏตัวหรือเดินมาพอดี

ด้านข้างแล้วยังสั่งให้คนทำร้ายซ้ำ จากสภาพของท่านในยามนี้ แขนงก็ไม่ได้หักขา ก็ไม่ได้ขาด แล้วข้างรังแกท่านตรงจุดใด ท่านลองกล่าวมา ข้าจะดูว่าท่านจะแก้ไขความจริงอย่างไร”

จิ้งหვეเสียงของสตรีผู้ไม่ช้าไม่เร็ว แต่กลับทำให้ เกาหลิงหลันยิ่งทวีความโมโห

“เจ้า! เจ้า!” เกาหลิงหลันโมโหจนไม่อาจเอ่ยวาจา นางทำได้เพียงร้องขอความช่วยเหลือจากเกาหลิงหลัน “ท่านพี่! นางยังข่มขู่ข้าด้วย!”

นัยน์ตาของเกาหลิงหลันฉายประกายไม่สงบอารมณ์

อันที่จริงนางไม่ได้ชอบน้องสาวต่างมารดาผู้นี้สัก แต่ เพราะท่านพ่อชอบท่านแม่ของเกาหลิงหลันเป็นอย่างมาก ดังนั้นภายนอกนางจึงต้องแสดงท่าทางเป็นพี่สาวที่ดี

ที่สำคัญอย่างไรตระกูลเกาก็เป็นตระกูลปรุงยาที่มีเกียรติ หากข่าวเรื่องที่ถูกบุคคลตัวเล็ก ๆ ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามรังแก เผยแพร่ออกไป นี่จะไม่ใช่ขบขันของผู้คนหรือ!

เกาหัวนั้นเยากล่าวกับคนที่อยู่ด้านหลัง “ผู้ดูแลเงินพวกท่านจัดการดูแลประกาศรับจ้างปฏิบัติภารกิจเช่นนี้หรือปล่อยให้เขียนพเนจรตัวเล็กๆ คนหนึ่งลงมือกับคนของข้า?”

เกาหัวนั้นเยากล่าวแล้วก็ปรายตามองไปยังผู้หญิงคนนั้นด้วยสายตาของผู้ที่อยู่เหนือกว่า

ตามการประเมินของนาง หากคิดจัดการผู้หญิงคนนี้นางไม่จำเป็นต้องลงมือด้วยตนเอง นี่รังแต่จะเป็นการตั้งสถานะของตนให้ต่ำลง

ผู้ดูแลเงินเป็นบ่าวรับใช้ของท่านเจ้าเมืองไปแล้ว เขามีหน้าที่ดูแลจัดการเรื่องสรรพเพหระในเมืองไปแล้วฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ เพียงเขาเอ่ยปาก การจะขับไล่ผู้หญิงคนนี้ออกจากเมืองไปล้วย่อมไม่ใช่ปัญหา

ไม่ผิดจากที่คาด ทันทีที่ได้ยินคำถามของเกาหัวนั้นเย ผู้ดูแลเงินก็ก้าวยาวๆ ออกมาเบื้องหน้า เขาหันไปกล่าวกับบรรดาบ่าวไพร่ของตระกูลที่อยู่ด้านหลัง “พวกเจ้า! ผู้หญิงคนนี้สร้างความวุ่นวายในหอประกาศรับจ้างปฏิบัติภารกิจ พวกเจ้าจงขับไล่นางออกไปเสีย!”

“ขอรับ!”

บรรดาบ่าวไพร่ต่างกรูเข้าหาผู้หญิงคนนั้นด้วยท่าที่ดูดี

เกาหลังหันเซ็ดปลายคางขึ้น ยิ้มหยันให้อีกฝ่าย รอเผ่า
ชมเหตุการณ์ที่อีกฝ่ายจะถูกโยนออกไปนอกประตูด้วยสภาพ
อนาถ

ครอชญา

บทที่ 432 การวางเดิมพันที่
รันทาที่ตาย

“ซ้าก่อน”

สตรีในชุดผ้าคลุมกันลมเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย นางกล่าว
สองคำนี้ออกมาไม่ช้าไม่เร็ว

“อย่างไรกัน ในที่สุดก็รู้จักแล้วหรือ”

เกาหลิงหลันยิ้มอย่างย่ำแย่ สายตาที่มองไปยังผู้หญิง
คนนั้นเต็มไปด้วยความดูแลคน รวากับกำลังมองมดตัวหนึ่ง

“กลัว?” สตรีผู้นี้ราวกับได้ยินเรื่องน่าขัน นางหัวเราะ
แผ่วเบาเสียงหนึ่งก่อนหันไปมองผู้ดูแลเงิน “ผู้ดูแลเงิน
ดูเหมือนระยะนี้ท่านเจ้าเมืองของพวกเขาท่านกำลังเก็บรวบรวม
ของบางสิ่งอยู่ใช่หรือไม่”

ครั้นกล่าวจบนางก็เดินไปที่กำแพงสี่รามก่อนยื่นนิ้ว
เรียวดูจุดันหอมอ่อนกวาดไล่ไปที่ละภารกิจ สุดท้ายนิ้วของนางก็

หยุดลงที่ภารกิจที่อยู่ในตำแหน่งสูงสุดของกำแพงสี่คราม นาง
เคาะนิ้วลงไปไม่หนักไม่เบา

“พิษของแมงมุมอสุราร้าย หนึ่งในหมื่นก้อนหินวิญญูณ
ชั้นเลิศต่อหนึ่งซ็อน ได้ทำท่านเจ้าเมืองให้ราคาไม่น้อย ไม่รู้ว่า
พิษของแมงมุมอสุราร้ายขวิดเล็กๆ ที่อยู่ในมือข้านี้ ท่านยินดีที่จะ
จ่ายด้วยเงินเท่าไร”

หญิงสาวกล่าวจบก็หยิบขวิดหยกใบเล็กออกมาจาก
แหวนเก็บสมบัติก่อนสายไปมาได้เปลือกตาของผู้ดูแลเงิน

นัยน์ตาของผู้ดูแลเงินหดแคบโดยพลัน!

ระยะนี้การฝึกพลังบำเพ็ญเพียรของท่านเจ้าเมืองกำลัง
อยู่ในช่วงคอขวด มีความจำเป็นต้องใช้ยาชิงอวิ้นปริมาณมาก
ถึงจะทะลวงผ่านได้สำเร็จ

ยาชิงอวิ้นปรุงไม่ยาก แต่พิษของแมงมุมอสุราร้ายซึ่งเป็น
หนึ่งในวัตถุดิบกกลับหาได้ยากยิ่ง

เพราะแมงมุมอสุราร้ายอาศัยอยู่ในช่องทางสวรรค์เท่านั้น
ทั้งยังเป็นสัตว์อสูรระดับเจ็ด ช่องทางสวรรค์เองสิบปีถึงจะ

เปิดขึ้นครึ่งหนึ่ง สามารถกล่าวได้ว่าการเก็บรวบรวมพิษของ
แมงมุมอสุราร้ายต้องอาศัยโชคเท่านั้น

พิษของแมงมุมอสุราร้ายหนึ่งซ่อนสามารถปรุยาชิงอิน
ได้หนึ่งเม็ด

แต่ผู้หญิงคนนี้กลับมีถึงหนึ่งขวด!

หากมีพิษของแมงมุมอสุราร้ายหนึ่งขวด ท่านเจ้าเมือง
จะต้องทะลวงผ่านระดับได้อย่างรวดเร็วเป็นแน่

เมื่อถึงยามนั้น ผู้ที่ช่วยท่านเจ้าเมืองเสาะหาสิ่งล้ำค่าก็จะ
ได้รับความโปรดปรานและของรางวัลชิ้นใหญ่

ห้วงมองของผู้ดูแลเงินเกิดความคิดมากมายนับไม่ถ้วน

ในเวลานี้เองหญิงสาวก็ปริปากขึ้นอีกครั้ง

“ผู้ดูแลเงิน ท่านต้องตรึกตรองให้ดี หากท่านสั่งให้พวก
ทหารตัวเล็ก ๆ เหล่านี้มาจัดการข้า เช่นนั้นแม้ข้าจะต้องทำลาย
พิษของแมงมุมอสุราร้ายขวดนี้ ข้าก็จะไม่มอบให้ท่าน”

หัวใจของผู้ดูแลเงินกระตุกเฮือก ตาซึ่งเริ่มเอนเอียงไปทางหญิงสาว

ครั้นเกาหลังหลังพบว่สถานการณ์เริ่มมีการเปลี่ยนแปลง นางก็อดตะโกนขึ้นด้วยความร้อนรนไม่ได้ “ผู้ดูแลเงิน ท่านอย่าได้ถูกผู้หญิงคนนี้หลอก! ด้วยพลังบำเพ็ญเพียรของนางระดับนี้จะมีพิษของแมงมุมอสูรร้ายได้อย่างไร!”

หญิงสาวหัวเราะแผลวเบาเสียงหนึ่ง นางกล่าวด้วยเสียงไม่ช้าไม่เร็ว “สมองของข้าต้องมีปัญหาถึงเพียงใดถึงได้กล้านำของปลอมมาหลอกท่านเจ้าเมือง... หากพิษนี้เป็นของปลอมจริงผู้ดูแลเงินก็สามารถมาคิดบัญชีกับข้าได้ ข้าจะรอต้อนรับพวกท่านอยู่ที่โรงเตี๊ยมด้านล่าง”

ผู้ดูแลเงินเองก็คิดว่าผู้หญิงคนนี้คงไม่กล้าหลอกท่านเจ้าเมือง

ถึงแม้เมืองไปแล้วจะเป็นเมืองขนาดเล็ก แต่เพราะตำแหน่งภูมิศาสตร์ที่เยี่ยมยอด เมืองนี้จึงถือเป็นเมืองที่มีความเจริญรุ่งเรืองเมืองหนึ่ง ท่านเจ้าเมืองมีการเชื่อมสัมพันธไมตรีกับ

กลุ่มผู้มีอำนาจมากมาย หากกล้าล่วงเกินท่านเจ้าเมืองไปแล้ว
จุดจบย่อมไม่ดีแน่นอน

แต่ผู้ดูแลเงินก็ไม่กล้าล่วงเกินตระกูลเกา

ต้องรู้ว่าตระกูลเกาเป็นตระกูลนักปรงยา หากล่วงเกิน
ตระกูลนักปรงยา ก็เท่ากับตัดหนทางในการได้รับยาวิเศษ

ในแผ่นดินเทพอสูรที่เต็มไปด้วยอันตรายนานัปการ หาก
ไม่มียาวิเศษก็ย่อมยากที่จะดำเนินชีวิต

ผู้ดูแลเงินลอบมองหญิงสาว เขาเริ่มพิจารณาว่าจะ
สามารถแย่งชิงขวดพิษแมงมุมอสูรร้ายจากมือนางมาได้หรือไม่

ราวกับคาดเดาถึงความคิดของผู้ดูแลเงินได้ หญิงสาวจึง
กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงเกี้ยวจรร้าน “ผู้ดูแลเงิน หากท่านกล้า
แย่งชิง เช่นนั้นข้าก็จะทำลายพิษขวดนี้ก่อนที่ท่านจะมาแย่งไป
ท่านเชื่อหรือไม่ หากไม่เชื่อท่านก็ลองพยายามดูได้ ดูซิว่าจะ
เป็นการโจมตีของลูกน้องท่านที่เร็วกว่า หรือข้าทำลายยาพิษ
ขวดนี้ได้เร็วกว่า”

ข่มขู่! นี่เป็นการข่มขู่อย่างเห็นได้ชัด!

ผู้ดูแลเงินรู้สึกว่าคุณหญิงคนนี้ดีใจมาก ยากจะจัดการ ทำให้เขารู้สึกเคียดแค้นจนเช่นเขี้ยว!

นัยน์ตาเกาหลีเยาฉายประกายเฉียบแหลมมีดดำ

นางเดินไปหยุดข้างกายผู้ดูแลเงิน แล้วกล่าวกับเขา “ผู้ดูแลเงิน ตามความเห็นของข้า เรื่องนี้ไม่ควรสร้างความลำบากให้ท่าน ในเมื่อในมือของแม่ข้ามีสิ่งที่ท่านต้องการ เช่นนั้นก็เอาอย่างนี้แล้วกัน ข้าจะวางเดิมพันกับนาง”

เกาหลีเยาฉากล่าวจบก็หันไปมองสตรีที่อยู่ตรงหน้า “หากเจ้าชนะเดิมพัน ข้าก็จะปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปไม่เอ่ยขึ้นอีก และตระกูลเกาของพวกเราจะไม่ถามหาความรับผิดชอบจากเจ้า แต่หากเจ้าแพ้ เจ้าไม่เพียงต้องไปขอขมาที่ตระกูลเกาด้วยตนเอง แต่ยังต้องคืนแผ่นป้ายยืนยันตัวให้แก่น้องสาวของข้า รวมถึงต้องมอบพิษแมงมุมอสุรร้ายในมือของเจ้าให้แก่ผู้ดูแลเงินโดยไร้เงื่อนไข เป็นอย่างไร”

ดวงตาของผู้ดูแลเงินเป็นประกายโดยพลัน นัยน์ตาฉายประกายละมิบ

ได้รับพิษแมงมุมอสุรร้ายโดยไร้เงื่อนไข เรื่องดีๆ เช่นนี้
เขาย่อมยกสองมือเห็นด้วย

ตาชั่งของเขาเองเอียงไปทางเกาหลีเขาทันที ที่สำคัญ
คือ เขาไม่คิดที่จะเอนเอียงกลับมาอีก

“ไม่ถือสาหาความกับข้า?” สตรีที่สวมชุดคลุมกันลมทวน
ประโยชน์อีกครา นางหัวเราะเสียงดังราวกับได้ยินเรื่องน่าขัน
“พวกเจ้าคิดว่าตระกูลเกาหลีของพวกเจ้าถือเป็นผู้อาวุโสขั้นใดกัน
มีสิทธิ์อันใดที่จะมาถามหาความรับผิดชอบจากข้า ที่สำคัญ
เรื่องนี้ตั้งแต่ต้นจนจบข้าไม่มีความจำเป็นต้องแบกรับความ
รับผิดชอบอะไร ผู้ที่หาเรื่องก่อนก็คือพวกเจ้า คนที่สั่งให้คนมา
รุมโจมตีข้าก็คือพวกเจ้า ข้ามีอะไรที่ต้องรับผิดชอบกัน ขอภัย
ด้วย เดิมพันนี้ข้าไม่สน เพราะสำหรับข้าแล้วรางวัลในการ
เดิมพันนี้ไร้ซึ่งความหมายอันใด”

ตระกูลเกาหลีเป็นผู้อาวุโสท่านใด!

ไอ้ วาจาของผู้หญิงคนนี้ช่างโอหังเสียจริง!

ทันทีที่ผู้คนรอบข้างได้ยินวาจาโอหังของผู้หญิงคนนี้
ต่างก็แสดงสีหน้าตกตะลึงออกมา

เกาหลิงหลันเคียดแค้นจนกัดฟันกรอด นางกำหมัดแน่น
ท่าทางราวกับพร้อมจะพุ่งเข้าโจมตีผู้หญิงคนนี้ทุกเมื่อ!

แต่นางก็ถูกเกาหลิงเหวี่ยงเข้าข้างไว

“ไม่มีความจำเป็นต้องถือสาคนตัวเล็ก ๆ ที่ไร้ซึ่งอำนาจ
ใด ๆ” เกาหลิงเหวี่ยงกล่าวกับน้องสาวด้วยน้ำเสียงไม่แยแส

นางไม่ชอบอาภักดิ์กับกิริยาเช่นนี้ของเกาหลิงหลันที่พร้อมจะ
หาเรื่องทะเลาะกับผู้อื่นได้ทุกเมื่อ ไม่รู้จักดูเสียบ้างว่าอีกฝ่าย
เป็นหมาแมวจากที่ใด นี่รังแต่จะเป็นการตั้งสถานะของตนเองให้
ต่ำลง

เกาหลิงเหวี่ยงก็ยิ้มกล่าวกับหญิงสาว “เช่นนั้นสหาย
ท่านนี้ต้องการของรางวัลอะไร เพียงสมเหตุสมผล ตระกูลเกา
หลิงของเราจะไม่ตระหนี่”

หน้ในประโยคก็คือตระกูลเกาหลิงมั่งคั่งใจกว้าง ไม่กลัวว่า
อีกฝ่ายจะอ้าปากเรียกร้องของรางวัลชิ้นใหญ่

“ในเมื่อคุณหนูเกาหลิงกล่าวถึงขั้นนี้ ข้าก็จะไม่เกรงใจแล้ว”
หญิงสาวราวกับสัมผัสไม่ได้ถึงร่องรอยดูแคลนในน้ำเสียงของ

เกาหัวนैया นางหัวเราะแฉ่วเบาเสียงหนึ่งแล้วกล่าว “เงื่อนไขมีเพียงสามข้อเท่านั้น หากข้าชนะ ข้อแรก ตระกูลเกาของพวกเจ้าต้องมอบยาคีนิญญาณให้ข้าเม็ดหนึ่ง ข้อสอง เกาหลังหลังจะต้องทำการขอขมาข้าบนถนนเส้นนี้ด้วยตัวของนางเอง ต้องตะโกนบอกทุกคนว่านางผิดไปแล้ว ข้อสาม หากผู้ดูแลเงินต้องการซื้อพิษแมงมุมอสุรร้ายชนิดนี้ของข้า ข้าก็จะเพิ่มราคาเป็นหินวิญญาณชั้นเลิศสามหมื่นก้อนต่อยาพิษหนึ่งช้อน เป็นอย่างไร”

ทุกเงื่อนไขที่หญิงสาวกล่าวออกมาทำให้สีหน้าของพวกเกาหลังหลังดำลงหนึ่งส่วน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเงื่อนไขข้อสุดท้ายของนาง เกาหัวนैयाยังไม่ทันกล่าวอะไร ผู้ดูแลเงินก็ระเบิดอารมณ์ขึ้นก่อนแล้ว

“บนประกาศเขียนไว้ชัดเจนว่าหินวิญญาณหนึ่งหมื่นก้อนต่อหนึ่งช้อน แต่เจ้ากลับกล้าเพิ่มราคาส่งเดช?! เจ้ากลัวว่าตนเองจะมีชีวิตยาวนานเกินไป ใช้ชีวิตจนเบื่อแล้วใช่หรือไม่!”

“ในเมื่อคุณหนูเกาเสนออกมาว่าหากข้าแพ้ก็น่าจะต้องมอบพิษแมงมุมมอสร้ายให้แก่ผู้ดูแลเงินโดยปราศจากเงื่อนไข เช่นนั้นของรางวัลของข้าก็ต้องรวมถึงเรื่องนี้ด้วย มิเช่นนั้นจะเรียกว่ายุติธรรมได้อย่างไร หรือผู้ดูแลเงินไม่ยอมมีส่วนร่วมในการวางเดิมพันครั้งนี้ ต้องการซื้อพิษแมงมุมมอสร้ายจากข้าด้วยราคาเดิม หรือ?”

สีหน้าของผู้ดูแลเงินเปลี่ยนเป็นประเดี๋ยวแดงประเดี๋ยวขาว ทุกคำพูดของผู้หญิงคนนี้ได้กลับจนกล่าวสิ่งใดไม่ออก

แน่นอนว่าเขาอยากได้พิษแมงมุมมอสร้ายจากอีกฝ่ายโดยไม่ต้องลงทุนลงแรงจริง เช่นนี้แล้ว เมื่อเขานำพิษของแมงมุมมอสร้ายไปให้ท่านเจ้าเมือง เขาก็จะได้เงินรางวัลก้อนใหญ่กลับมาด้วย

ดังนั้นไม่ว่าอย่างไรการวางเดิมพันครั้งนี้เขาก็ต้องเข้าร่วม

เกาหัวนั้นเยาส่งกระแสดจิกกล่าวกับผู้ดูแลเงิน “ผู้ดูแลเงิน ท่านกังวลว่าพวกเราร่วมมือกันแล้วก็ยังไม่สามารถจัดการกับเซียนพนันจระเข้ตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งได้หรือ ถึงแม้เงื่อนไขนี้จะฟังดู

น่าโมโหมาก แต่รับปากนางไปแล้วจะมีผลอันใด เพราะอย่างไร
นางก็ไม่มีวันชนะ”

ดวงตาของผู้ดูแลเงินเป็นประกายโดยพลัน มุมปาก
ยกโค้งเป็นรอยยิ้มชั่วร้าย

“แม่นางเกากล่าวได้ถูกต้อง เป็นซ้ำที่คิดมากไป”

ดังนั้นเขาจึงกล่าวเสียงสูงกับสตรีนางนี้ “ตกลงตามนี้
หากเจ้าชนะ ข้าก็จะเพิ่มเงินซื้อพืชแมงมุมอสุรร้ายในมือเจ้าอีก
สามเท่า”

หญิงสาวคลี่ยิ้มด้วยสีหน้าสงบนิ่ง “ดีมาก ในเมื่อพวกเรา
มีความเข้าใจตรงกัน เช่นนั้นคุณหนูเกาจะวางเดิมพันอย่างไร”

เกาหัวนึ่เยาเดินมาหยุดเบื้องหน้ากำแพงสีฟ้า นางชี้
ไปยังภารกิจหนึ่ง “ใช้ภารกิจนี้เป็นการเดิมพันเป็นอย่างไร ผู้ใด
สามารถปฏิบัติภารกิจนี้สำเร็จเร็วกว่า ผู้นั้นก็จะเป็นผู้ชนะ”

ประกาศบนกำแพงสีฟ้า? นี่เป็นภารกิจที่ยากรองจาก
กำแพงสีม่วงเท่านั้น!

กลุ่มผู้ชมต่างอดชะเง้อคอยาวไม่ได้ พวกเขาอยากรู้ว่า
นั้นเป็นภารกิจอะไร

ในที่สุดก็มีคนสายตาแหลมคม มองเห็นเนื้อหาของ
ภารกิจชัดเจน เขาอ่านออกมาเสียงดัง

“ไปที่ป่าอัสตงเพื่อนำเกล็ดของมังกรดำตั้งแต่ห้าแผ่น
ขึ้นไปกลับมา เกล็ดยิ่งมากเงินรางวัลยิ่งสูง!”

“อะไรนะ! เกล็ดมังกรดำ?! สวรรค์ นั่นคือมังกรขนาด
มหึมาที่ถูกขนานนามว่าเป็น ‘เจ้าแห่งผืนป่าอัสตง’ ผู้ที่เข้าใกล้
มันมีโอกาสรอดเพียงหนึ่งในเก้าเท่านั้น ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงเรื่อง
ที่จะนำเกล็ดบนร่างของมันกลับมา ต้องเป็นผู้ที่อยากตาย
เพียงใดถึงได้กล้าท้าทายภารกิจนี้!”

“เจ้าไม่เคยได้ยินหรือ ภารกิจนี้ติดอยู่บนประกาศมานาน
ถึงสามสิบปีเต็มแล้วก็ยังไม่เห็นผู้ใดทำภารกิจนี้สำเร็จ และกลับ
ออกมาจากป่าอัสตงได้อย่างปลอดภัยสักคน”

“บ้าไปแล้ว คุณหนูตระกูลเกาต้องเสียสติไปแล้วแน่ๆ
มิเช่นนั้นเหตุใดถึงใช้ภารกิจนี้เป็นเดิมพัน”

“ไม่หรอก ข้าว่าคุณหนูตระกูลเกาต์ต้องมั่นใจว่าคนผู้นี้ไม่มีทางตอบตกลงเดิมพันนี้เป็นแน่ นางคิดอาศัยโอกาสนี้ทำให้อีกฝ่ายต้องอับอายมากกว่า”

“หากเป็นข้า ข้าก็ยินดีจะถูกดุหมื่น ดีกว่าตอบรับเดิมพันนี้”

ผู้คนจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์ พวกเขาออกไปยังหญิงสาวในชุดคลุมกันลมที่อยู่ตรงกลางด้วยสายตาเห็นใจ

ล่วงเกินใครไม่ล่วงเกิน มาล่วงเกินคนตระกูลเกา ครานี้ประเสริฐนัก ไม่รู้จะจบอย่างไรแล้วใช่หรือไม่

สตรีในชุดคลุมกันลมแสดงท่าทีหนึ่งเฉยต่อเสียงวิพากษ์วิจารณ์และสายตาเหล่านี้

นางยืนนิ่งเรียวจุดต้นหอมอ่อนออกมาตัดปอยผม กล่าวด้วยเสียงไม่รีบไม่ร้อน “ตกลง เช่นนั้นก็เดิมพันตามนี้”

เสียงวิพากษ์วิจารณ์จากกลุ่มคนรอบทิศเงียบลงทันใด

พวกเขาเบิกตากว้าง มองไปยังสตรีที่เห็นรูปโฉมไม่ชัดด้วยสีหน้าเหลือจะเชื่อ

มีคนรีบวิ่งหาความตายอยู่จริง?!

พวกเขาไม่รู้ว่าควรจะชื่นชมให้กับความใจกล้า หรือ
หัวเราะให้กับความโง่เขลาของผู้หญิงคนนี้ดี

ศิวะ

บทที่ 433 หยอกล้อศัตรู

**มุมปากของเกาหัวเหยาโค้งเป็นรอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วย
แผนการและดูแคลน**

ไม่ผิดจากที่คาด ผู้หญิงคนนี้เป็นเพียงคนที่เพิ่งออกมา
จากช่องทางสวรรค์ เบื้องหลังไร้ซึ่งกลุ่มอำนาจใดๆ นางยังเป็น
เพียงคนใหม่ที่ไม่รู้เรื่องราวอะไรเกี่ยวกับแผ่นดินเทพอสูร

แม้แต่เรื่องที่มังกรดำเป็นอสูรเซียนระดับใดก็ยังไม่รู้ ทว่า
กลับตอบรับในทันที

ควรกล่าวว่านางเป็นลูกวัวที่เพิ่งเกิดจึงไม่กลัวเสือ หรือ
ควรกล่าวว่านางมั่นใจในตนเองจนโง่เขลาดี

เดิมเกาหัวเหยายังคิดว่าต้องเสียเวลาพูดจากระตุ้นให้
อีกฝ่ายตอบรับการเดิมพันนี้

คาดไม่ถึงว่อีกฝ่ายจะตอบรับอย่างรวดเร็ว นี่เกินความ
คาดหมายของนางจริงๆ

“ดีมาก ในเมื่อพวกท่านต่างตกลงยอมรับการเดิมพันนี้ เช่นนั้นข้าก็จะอธิบายรายละเอียดของภารกิจให้พวกท่านได้ฟัง” ผู้ดูแลเงินไม่อาจขมความยินดีที่ปรากฏบนใบหน้าได้ เขากล่าวกับเกาเหวันเยาและสตรีในชุดคลุมกันลม “ปกติแล้วมังกรดำจะอาศัยอยู่ทางตะวันตกสุดของป่าอัสตง มันเป็นนอสุรเซียนที่อาศัยอยู่เพียงลำพัง เริ่มออกเคลื่อนไหวในยามพลบค่ำเท่านั้น การปรากฏตัวไม่แน่นอน จะได้พบหรือไม่ขึ้นอยู่กับโชคชะตา ดังนั้นภารกิจนี้จึงถูกจัดให้อยู่บนประกาศกำแพงสีฟ้า สิบกว่าปีที่ผ่านมายังไม่มีผู้ใดปฏิบัติภารกิจสำเร็จ ขอให้พวกท่านโชคดี”

ผู้ดูแลเงินตั้งใจหลบเลี่ยงส่วนร้ายแรงจึงกล่าวแต่เนื้อหาโดยทั่วไป เขาไม่ได้เอ่ยถึงความน่ากลัวของมังกรดำ เพียงกล่าวว่าจะไปหาตัวมันได้ที่ไหนเท่านั้น

เขาต้องการล่อสตรีในชุดคลุมกันลมไปที่นั่น รอจนเมื่อหญิงสาวผู้นี้ต่อสู้กับมังกรดำจนอาการปางตาย แล้วค่อยแย่งชิงของในมือนางมา

สำหรับเรื่องที่ฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายแพ้ชนะนั้น ผู้ใดสนใจกันเพียงได้พิฆแมงมูมอสุรร้ายในมือผู้หญิงคนนี้มา ไม่ว่าจะแพ้หรือชนะ เดิมพันก็ไม่ใช้เรื่องสำคัญอีกต่อไป

เกาหลีเขาเองก็คิดเช่นนี้

นางเพียงต้องการทำให้คนที่กล้าดูแคลนตระกูลเกาหลีได้รับการสั่งสอนขั้นเด็ดขาด สำหรับการแพ้นะเดิมพันนี้ ผู้ใดจะสนใจ

ผู้ดูแลเงินและเกาหลีเขาสบสายตากัน พวกเขาต่างเข้าใจความหมายในสายตาของอีกฝ่าย

ชั่วร้ายเป็นอย่างยิ่ง

สตรีในชุดคลุมกันลมราวกับไม่สังเกตเห็นเจตนาร้ายของพวกเขา นางผงกศีรษะแล้วกล่าว “ตกลง ข้อมูลเท่านี้ก็เพียงพอแล้ว ขอเวลาให้ข้าสามวันข้าจะต้องนำเกล็ดมังกรดำอย่างน้อยห้าแผ่นกลับมาได้แน่”

โอ้! สมอมของสตรีคนนี้ต้องมีปัญหาใช่หรือไม่ แม้แต่มังกรดำคืออะไรนางก็ 모르จักแล้วยังกล้ากล่าววาจาโอ้อวดเช่นนี้ออกมา!

กลุ่มคนเหล่านี้เดิมที่ยังมองนางด้วยสายตาเห็นใจ แต่เพราะคำพูดโ้อวดไม่รู้จักความประโยชน์ของนาง ในใจจึงเกิดความรู้สึกรังเกียจขึ้นหลายส่วน

เหอะๆ มีหน้าเล่าถึงได้กล้าล่วงเกินตระกูลเกา คนที่ไม่รู้จักความเป็นไปเช่นนาง ถึงจะไม่ล่วงเกินตระกูลเกาก็คงมีชีวิตได้ไม่นาน

ความรู้สึกเห็นใจของคนกลุ่มนี้พลันแปรเปลี่ยนเป็นอารมณ์หนึ่งทะเมียดแทงเผ้าชมเรื่องสนุกทันที

และเพราะประโยชน์ เกาหวันเขาจึงยิ่งเกิดความรู้สึกดูแคลนหญิงสาวคนนี้

“มีความมั่นใจถือเป็นเรื่องดี แต่การมั่นใจในตนเองมากเกินไปย่อมไม่ใช่เรื่องดีอะไร เมื่อถึงเวลานั้นเจ้าอาจถึงขั้นไม่รู้ว่าตนเองตายได้อย่างไร”

เกาหวันเขากล่าวเสียงเหยียดหยัน

“ขอบคุณคุณหนูเกาที่เอ๋ยเตือน เช่นนั้นก็ต้องดูความสามารถของพวกเราแต่ละคนแล้ว”

สตรีในชุดคลุมกันลมต่อด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง ก่อน
หมุนตัวออกไปจากห้องนี้อย่างสง่างาม

นัยน์ตาของเกาหวันเยาฉายประกายอำมหิต ไม่สบ
อารมณ์

ผู้หญิงคนนี้สงบนิ่งเกินไป ไม่ไว้หน้านางสักนิด ทำให้
นางแทบทนไม่ไหวที่จะฉีกหน้ากากสงบนิ่งนี้ของนาง ทำให้นาง
คุกเข่าคร่ำครวญวิงวอนตนด้วยสภาพน่าสมเพช!

“ท่านพี่ ต่อไปพวกเราควรทำอะไร?”

ถึงแม้เกาหวันจะชอบวางท่ากร่างรังแกผู้ที่อ่อนแอ
กว่า แต่ภายในก็เป็นเพียงคุณหนูที่โง่เขลาเอาแต่ใจเท่านั้น นาง
มองไม่ออกว่าเกาหวันเยากำลังคิดทำอะไร

“ส่งคนติดตามนางไป สามวันหลังจากนี้ไม่ว่านางจะพบ
มังกรดำหรือไม่ พวกเราก็จะวางกับดักกำจัดนาง”

เกาหวันเยากล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา นางไม่สนใจสักนิด
ว่าจะมีคนอื่นอยู่ในสถานที่แห่งนี้

ในความคิดของนาง การที่ตระกูลเกาจะสังหารเซียนพเนจรที่เบื้องหลังไร้กุ่มอำนาจคนหนึ่งก็เหมือนกับการบดขยี้มดตัวหนึ่ง จะตายก็ตายไป ไม่จำเป็นต้องหาเรื่องปิดบัง

เกาหลิงหลันปรบมือกล่าวอย่างมีความสุข “วิธีการนี้ของท่านพี่เยี่ยมยอดมาก! ข้าขอไปด้วย! ข้าจะให้นางคุกเข้าแทบทำข้า ขอขมาข้าด้วยตนเอง!”

ผู้ดูแลเงินโคงตัวให้เกาหวันเยา “เช่นนั้นข้าก็จะรอฟังข่าวดีของคุณหนูเกาอยู่ที่นี่”

“วางใจเถอะ จะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง”

เกาหวันเยากล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นใจ มุมปากยกโคงขึ้นเล็กน้อยด้วยความหยิ่งทะนง

หลังจากสตรีในชุดคลุมกันลมไปจากตลาดที่แสนคึกคักแห่งนี้ นางก็ปลดผ้าที่คลุมศีรษะลง

สตรีสวมเสื้อคลุมกันลมที่ปั้นปูนสถานการณ์ในหอประกาศรับปฏิบัติภารกิจก็คือเส้นจื่อโยวที่ปิดแซ่ซอหนามไว้

หลังจากนางเดินออกจากตลาดไม่นาน ก็พบว่ามีคนกำลังติดตามตนอยู่เบื้องหลัง

“หึ อยากรู้ว่าข้ามีความสามารถนำเกล็ดมังกรดำกลับไปได้หรือไม่ หรือคิดหาสถานที่ที่ไม่มีคนแล้วลอบสังหารข้ากัน”

เส้นจื่อโยวแค้นเสียงหยัน แวตาไรซึ่งความตื่นตระหนกหวาดกลัวแม้เพียงเศษเสี้ยว

“ในเมื่อพวกเจ้าอยากตาม ข้าก็จะให้พวกเจ้าได้ตามสักครู่ แต่อย่าปล่อยให้ข้าหลุดหายไปเล่า”

เส้นจื่อโยวคลี่ยิ้ม ทันใดนั้นนางก็เพิ่มความเร็ว หายพริบไปจากใต้เปลือกตาของคนกลุ่มนั้น

“คนเล่า”

กลุ่มคนที่ติดตามวิ่งออกมาจากที่ซ่อน พวกเขากวาดตามองซ้ายขวาก็ไม่พบร่างของเส้นจื่อโยว

“รีบกลับไปรายงานคุณหนูใหญ่ว่าคุณหายไปแล้ว ถามนางว่าจะให้ทำอย่างไรต่อไป”

“ขอรับ!”

ถึงแม้การรายงานเกาหัวนี้เขาเช่นนี้จะนำพามาซึ่งความไม่พอใจอย่างรุนแรงของนาง หรือกระทั่งทำให้พวกเขาได้รับโทษ

แต่ก็ย่อมดีกว่าการต้องเสียชีวิตเพราะรายงานสถานการณ์ไม่ทันการ

ในขณะที่คนที่ถูกส่งกลับไปรายงานจากไปได้ไม่นาน พวกเขาก็พบร่องรอยของเส้นจื่อโยวอีกครั้ง

“รีบตามไปเร็วเข้า! อย่าให้พลาดสายตา!”

“ขอรับ!”

“เจ้า...กลับไปรายงานคุณหนูใหญ่ว่าหาคนพบแล้ว”

“ขอรับ!”

ดังนั้น นอกจากคนสองคนที่กลับไปรายงานสถานการณ์ คนที่เหลือก็พากันไล่ตามเส้นจื่อโยวไป

ทว่าในขณะที่พวกเขาเข้าไปในขอบเขตของป่าอัสตง พวกเขา ก็สูญเสียร่องรอยของเส้นจื่อโยวใใครอีกครา

“คนเล่า”

“ไม่เห็นขอรับ”

“ครานี้หาให้ดี อย่าให้เกิดเรื่องแตกตื่นไปก่อนเช่นเมื่อครู่
อีก”

“ขอรับ!”

ดังนั้นพวกเขาจึงค้นหาบริเวณที่เส้นจื่อโยวสาบสูญไป
อย่างละเอียดอยู่สองชั่วยามเต็ม

“หัวหน้า พวกเราไม่พบร่องรอยของนาง”

“พวกเราด้านนี้ก็เช่นกัน...”

ผู้ที่เป็นผู้นำตบศีรษะของตนเองด้วยความโมโห
“น่าโมโหจริง ๆ! เห็นที่ต้องกลับไปรายงานคุณหนูใหญ่อีกแล้ว”

สุดท้ายในขณะที่พวกเขาตัดสินใจส่งคนกลับไป ร่างของ
เส้นจื่อโยวก็ปรากฏขึ้นในขอบเขตการค้นหาของพวกเขาอีกครั้ง

กลุ่มคนที่ตระกูลเกาส่งมา “...”

ผู้หญิงคนนี้กำลังหยอกล้อพวกเขาใช่หรือไม่!

ไม่ไกลออกไป เส้นจื่อโยวยื่นยกมือตัดปอยผมอย่าง
สบายอารมณ์ นางฉิกยี้มกว้างกล่าวกับตนเอง “ข้าจะแกล้าง
พวกเจ้าเช่นนี้ พวกเจ้าจะทำอะไรข้าได้ เอะๆ...”

หากให้คนของตระกูลเกาไต่ยีน ก็น่ากลัวว่าพวกเขาคง
ต้องตายด้วยความโมโห

ในความเป็นจริง เกาหวันเยาที่อยู่เบื้องหลังก็ใกล้จะตาย
ด้วยความโมโหจากการเห็นคนของนางที่วิ่งกลับมารายงาน
ทีละคนๆ อยู่แล้ว

“พวกไร่ประโยชน์! พวกคนไร่ประโยชน์! ให้ตามเชียน
พเนจรที่มีพลังบำเพ็ญเพียรต่ำเรียคนหนึ่งก็ตามไม่ได้ เลี้ยง
พวกเจ้าไปก็มีแต่สิ้นเปลือง!”

กลุ่มคนที่กลับมารายงานประเดี๋ยวกก็กล่าวว่าปล่อยให้
นางคลาดสายตาไปแล้ว ประเดี๋ยวกก็กล่าวว่าตามหาพบแล้ว
เป็นอย่างนี้อยู่หลายครา

แม้แต่คนโง่ก็สามารถเดาได้ว่าเส้นจื่อโยวกำลังหยอกล้อ
พวกเขา

“เห็นทีข้าต้องไปด้วยตนเองสักครั้งแล้ว” เกาห้วนเยา
ลุกขึ้น แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

“ท่านพี่ ข้าไปด้วย!”

เกาหลิงหลันรีบแสดงความกระตือรือร้นของตน

นางจะต้องแก้แค้นให้กับความอับยศนี้ให้ได้!

เส้นจื่อโยวเล่นซ่อนหากับคนกลุ่มนี้จนเบื่อแล้ว พลัน
สะบัดปลายแขนเสื่อก่อนหายไปจากใต้เปลือกตาของคนกลุ่มนี้
อีกครั้ง

ครานี้นางไม่คิดที่จะปรากฏตัวเบื้องหน้าคนกลุ่มนี้
ในระยะเวลาอันสั้นอีกแล้ว

ปล่อยให้คนกลุ่มนี้ค่อยๆ หาไปเถอะ ทางที่ดีให้หา
จนไปถึงอาณาเขตของมังกรดำเลยยิ่งดี จะได้ช่วยนาง
ประหยัดเวลาในการจัดการคนกลุ่มนี้ทีละคน

เส้นจื่อโยวพบกึ่งไม้ใหญ่กิ่งหนึ่ง นางกระโดดขึ้นไป
นอนบนนั้นเพื่อหลับพักผ่อน

สำหรับนางแล้ว การนำเกล็ดมังกรจากร่างมังกรดำไม่ใช่
เรื่องยาก ไม่จำเป็นต้องใช้เวลาถึงหนึ่งวันด้วยซ้ำ

แต่นางไม่ยากเป็นที่สนใจของกลุ่มผู้มีอำนาจ ดังนั้น
จึงได้ตั้งระยะเวลาไว้สามวัน

ในเวลานี้นางเพียงต้องการหลับพักผ่อนให้สบาย ปล่อยให้
ให้คนของตระกูลเกากลุ่มนั้นวิ่งวุ่นตามหานางไปทั่วจุดแมลงวัน
ไร้หัว

ในขณะที่เส้นจื่อโยวกำลังสะสมสะสมเข้าสู่วังคันทรา
พลังจิตอันว่องไวของนางก็กล่าวเตือนนางว่ามีบางสิ่งกำลัง
เคลื่อนเข้าหานางอย่างรวดเร็ว!

เส้นจื่อโยวลืมตาขึ้นทันใด ในเวลานี้เองก็มีเจ้าตัวเล็ก
ขนฟูฟ่องสีเหลืองอ่อนตัวหนึ่งกระโดดพรีบเข้าสู่อ้อมกอดของ
นาง

เส้นจื่อโยวก้มหน้าลงมองก็ปะทะเข้ากับสายตาที่มี
หยาดน้ำเอ่อริน

“นี่! อสุรเชียนตัวนั้นเป็นของข้า เจ้ารีบคืนมันมาให้ข้า
เสีย!”

เสียงตะโกนของหญิงสาวดังขึ้น ร่างของอสุรเชียนใน
อ้อมกอดของเส้นจื่อโยวสั่นสะท้านอย่างรุนแรง

เห็นได้ชัดว่ามันกลัวเจ้าของเสียงนี้มาก

เส้นจื่อโยวเลิกคิ้ว มองไปยังต้นทางของเสียง

นางพบกับสตรีในอาภรณ์สีเขียวที่กำลังยืนกอดอก
เซ็ดปลายคาง มองมาที่นางด้วยสายตาคูแกลน

เบื้องหลังนางติดตามด้วยกลุ่มอันธพาลที่เห็นได้ชัดว่าถูก
ส่งมาเพื่อคุ้มกันนาง

เส้นจื่อโยวลูบหน้าผากด้วยความรู้สึกอับจน

เหตุใดวันนี้นางจึงพบแต่คนประเภทนี้

แต่ถึงนางจะรู้สึกอับจนอย่างไร ก็ไม่ได้หมายความว่าตัวเองกลัวคนเหล่านี้

สำหรับนางแล้ว ถึงแม้หนานกงอันเหอจะปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้านางในยามนี้ นางก็ไม่เกิดความรู้สึกตื่นตระหนกหรือหวาดกลัวแม้เพียงเศษเสี้ยว

ที่สำคัญเห็นได้ชัดว่าเบื้องหลังคนเหล่านี้ไม่ได้แข็งแกร่งเท่าตระกูลหนานกง

เส้นจื่อโยวตบก้อนกลมสีเหลืองอ่อนในอ้อมกอดเบาๆ นางกล่าวกับสตรีที่อยู่ใต้ต้นไม้ด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่าย “ดูเหมือนเจ้าจะไม่มีอะไรมาพิสูจน์ว่าอสูรเซียนตัวนี้เป็นของเจ้า?”

สตรีในอาภรณ์เขียวแค่นเสียงหนึ่ง นางหยิบป้ายแสดงสถานะของตนออกมาแล้วกล่าว “หลักฐานนี้พอหรือไม่ หากเจ้ายังพอรู้ความอยู่บ้าง ก็น่าจะรู้ว่าตระกูลหลิวในฝั่งบูรพาของเมืองไปล้วนมีสถานะเช่นไร”

“ตระกูลหลิวนักปรงยา?”

“ฮึ ไม่เลว เป็นเพียงคนบ้านนอกที่เพิ่งออกมาจากช่องทางสวรรค์เช่นเจ้า แต่กลับรู้ว่าตระกูลหลิวของพวกเรา เป็นตระกูลนักปรุงยา เป็นอย่างไร หากเจ้ารู้ความก็จงมอบอสุรเขียนตัวนั้นมาให้ข้า แล้วข้าจะไม่ถือสาเรื่องที่เจ้าเสียมารยาทกับข้าเมื่อครู่อีก”

สตรีในอาภรณ์เขียวกล่าวด้วยท่วงท่าสูงศักดิ์ กล่าวคำว่า ‘ไม่ถือสา’ ราวกับเป็นการแสดงความเมตตา

เส้นจื่อโยวคิดถึงแม่นางน้อยที่มอบยารักษาอาการบาดเจ็บชั้นเลิศในแหวนเก็บสมบัติของตนให้นางในขณะที่นางเพิ่งออกมาจากช่องทางสวรรค์

ดูเหมือนจะเป็นตระกูลหลิวแห่งฝิ่งบูรพาเช่นเดียวกัน?

“หลิวซินเออร์เป็นอะไรกับเจ้า”

เส้นจื่อโยวไม่ได้มอบอสุรเขียนให้อีกฝ่าย แต่กลับย้อนถามคำถามที่ไร้ซึ่งความเกี่ยวข้อง

“หลิวซินเออร์? อย่างไรกัน เจ้ารู้จักนางหรือ” สตรีในอาภรณ์เขียวถามขึ้นด้วยความประหลาดใจก่อนจะหัวเราะหยัน

มีเสียงหนึ่ง “เศษสวะคู่กับเศษสวะจริง ๆ ด้วยพลังบำเพ็ญเพียรที่
ต่ำเรี่ยเช่นนี้ของเจ้า หากจะรู้จักเศษสวะผู้นั้นก็ไม่ใช่เรื่องแปลก
เดิมข้ายังคิดปล่อยเจ้าไป แต่ในเมื่อเจ้าเป็นสหายกับเศษสวะ
ผู้นั้น เช่นนั้นข้าก็จะไม่เกรงใจแล้ว”

สตรีในอาการณ์เขี้ยวกล่าวจบก็สะบัดมือ บรรดาอันทพาล
ที่อยู่เบื้องหลังนางเข้าล้อมเส้นจื่อโยวไว้ทันที

“หลิวเซี่ยนเซี่ยน! เจ้าพอได้แล้ว! หากเจ้าไม่พอใจอะไร
ก็มาลงที่ข้า เจ้าจะรู้สึกประสบความสำเร็จมากใช่หรือไม่
หากลากผู้บริสุทธิ์คนหนึ่งลงน้ำได้สำเร็จ!”

น้ำเสียงที่ระคนไปด้วยความโมโหและร้อนรอนดังขึ้น
เส้นจื่อโยวรู้สึกคุ้นเคยกับเสียงนี้อยู่ไม่น้อย

ในเวลานี้เองหลิวเซี่ยนเซี่ยนก็เอ่ยขึ้น

นางมองไปยังผู้มาเยือนก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วย
ด้วยร่องรอยเหยียดหยัน “หลิวซินเออร์ เจ้าที่เป็นเพียงเศษสวะ
ที่ถูกตระกูลทอดทิ้งไปนานแล้ว มีสิทธิ์อันใดในการมาชี้นิ้วสั่งข้า
ในเมื่อคนผู้นี้รู้จักกับเจ้า เช่นนั้นก็ต้องเป็นสหายของเจ้า
ใช่หรือไม่ ขอภัยด้วย ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเจ้าข้าล้วนไม่ชอบ

ในเมื่อไม่ชอบข้าก็จะทำลาย เป็นเพียงเซียนพเนจรคนหนึ่ง
เท่านั้น ข้าคิดจัดการอย่างไรก็จัดการอย่างนั้น หากเจ้าไม่ยอม
ก็มาช่วยนางสิ ฮ่าๆ...”

หลิวเซียนเซียนพุดจบกก็ซัดฝ่ามือไปที่เส้นจื่อโยว!

นางถึงระดับเซียนสวรรค์นานแล้ว นี่เป็นระดับพลัง
บำเพ็ญเพียรที่ห่างจากเซียนพเนจรถึงสองขั้น

ในความคิดของนาง การบดขยี้เส้นจื่อโยวก็ไม่ต่างอะไร
กับการบีบดตัวหนึ่งให้ตาย

แท้จริงก็เข้ามา! หญิงอัปลักษณ์เช่นข้าจะสั่งสอนหยาอย่างพวกเจ้าเอง เล่ม 13

丑妃虐渣不从良

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ที่ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《丑妃虐渣不从良》

Author: 冥想石 Ming Xiangshi

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8529-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)